

Bűn a gyülekezetben

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Korinthus 5:1-13; 6:1-13; 6:19–7:9;
2Korinthus 2:5-10; 1Thesszalonika 4:1-8

„Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentléleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi” (1Kor 6:19-20).

Az agyunk, mint a szivacs: ami az érzékszerveinken át belekerül, ott is marad. Talán nem is tudatosul bennünk minden hatás, ami bennünket ér (képtelenek lennénk világosan gondolkodni, ha mindenre emlékeznénk), de ott van, és bizonyos mértékig hat arra, amit gondolunk, érzünk és teszünk.

Éppen ezért olyan könnyen befolyásol még bennünket, keresztényeket is minden rossz dolog, ami körbevesz bennünket. A keresztény egyház kezdetől fogva küzdött ezzel a problémával. Honnan jött például a vasárnapünnepelés? Vajon a semmiből vette át az egyház? Persze, hogy nem. A környező kultúrából érkezett.

Korinthusban láthatjuk ennek az elvnek a kibontakozását. A pártokra szakadástól való óvás (1Korinthus 1-4) után Pál a nemi erkölcstelenséggel, a pereskedéssel, a prostitúcióval, a házassággal és a házasság nélküli élettel kapcsolatos kérdések felé fordul (1Korinthus 5-7). A gyülekezetre rendkívüli mértékben hatottak a világi minták. A könyv első négy fejezetében bemutatott megosztottság ajtót nyitott a következő fejezetekben erkölcsi értelemben kifogásolt viselkedési formáknak. Hogyan közelíti meg Pál a gyülekezetben megnyilvánuló bűnök kérdését? Milyen tanulságot vonhatunk le a szavaiból?

ELTÉRÉS A HIT ÉS A GYAKORLAT KÖZÖTT

A kereszténység történelme során teológusok, lelkészek és más egyháztagok tanulmányozták az Újszövetséget, hogy megállapítsák, milyennek kel az egyháznak lennie. Csodálattal tekintünk például *Az apostolok cselekedeteiben* bemutatott egyházra, de hamar szem elől tévesztünk egy jelentős elemet: azt, hogy az embereknek problémái vannak. Úgy tűnik, azért is hasznos olvasni az Újszövetséget, hogy megtudjuk: a Biblia szerint milyen *ne* legyen az egyház. Jó kiindulópontnak bizonyulnak Pál levelei, amelyeket a korinthusiaknak küldött.

Olvassuk el 1Kor 5:1-13 verseit! Milyen botrányos helyzetről ír Pál ebben a szakaszban? Miért annyira nyugtalanító mindez?

Az „*apjának feleségével*” (1Kor 5:1, RÚF) kifejezés azt sejteti, hogy Pál egy férfi és a mostohaanyja vérfertőző kapcsolatára utal. Erről a helyzetről valószínűleg „*Khloé emberei*” (1Kor 1:11, ÚRK) számoltak be neki. A vérfertőzést olyan szörnyű bűnnek tekintették, „*amilyen még a pogányok között sincs*” (1Kor 5:1, ÚRK), és ez megtörténik egy korai keresztény gyülekezetben? Kitérünk Pál szavaiból 1Kor 5:1-2 versében, mennyire megdöbbentette a hír, hogy egy gyülekezeti tag ilyet tesz.

A helyzet pedig tovább súlyosbodott. Az apostol még jobban megrökönyödött, amikor megtudta: ahelyett, hogy a korinthusiak szomorkodnának a történet miatt, inkább büszkéek magukra, mert tolerálják ezt a bűnt (1Kor 5:1-2). Ezért az apostol nemcsak az erkölcstelen férfit, hanem a gyülekezetet is elmarasztalja a hitük és a gyakorlatuk közötti nyilvánvaló eltérés miatt. Valójában Pál világossá teszi: helyreigazítást követel az, hogy a gyülekezet ennyire engedékenyen viszonyul a vérfertőző taghoz. Ráadásul még büszkélkednek, sőt kérkednek is ezzel a szexuális természetű botránnal (1Kor 5:2, 6)?! Ez már túl sok volt Pálnak. Mi a baj ezekkel az emberekkel?

A levélben nincs magyarázat arra, hogy a korinthusi gyülekezet miért volt annyira elnéző a vérfertőző férfival. Talán vagyonos volt, és támogatta a gyülekezetet? Vagy talán nem ítélték meg kellőképpen ezt a dolgot amiatt, hogy „*Minden szabad*” (1Kor 6:12)? Nem tudjuk. Bármilyen volt is a valós ok, vakon szemet hunytak a Biblia előírásainak kirívó megsértése felett (3Móz 18:7-8), és még büszkélkedtek is ezzel.

Mi az, amit egyértelműen elítél a Szentírás, aminek tolerálása – a „szeretet” és az „elfogadás” nevében – fenyegeti egyházunkat?

BOTRÁNYOS HELYZETEK

Sosem könnyű szexuális természetű problémákkal foglalkozni – nehéz volt Pál számára, mint ahogy nekünk is. Ilyen helyzetekben fontos a Szentíráshoz való hűség és az, hogy imádkozva, szeretettel viszonyuljunk a kérdéshez. Soha nem szabad elfelejteni, hogy a helyreállítás a cél.

Olvassuk el újból 1Kor 5:1-13 szakaszát! Milyen tanácsot ad Pál a helyzet kezelésére vonatkozóan?

1Korinthus 5. fejezetében Pál világossá teszi, hogy a szexuális természetű botrányok esetében szükséges egyházi fegyelmet gyakorolni. Kijelenti, hogy ki kell zárni a vérfertőző férfit (1Kor 5:2), ítéletet kell hozni az ügyében (1Kor 5:3, RÚF, ÚRK), átadva Sátánnak (1Kor 5:5). „*Távolítsátok el azért a gonoszt magatok közül*” (1Kor 5:13, RÚF). A gyülekezet tagjainak azt mondja, hogy „*ne tartsatok kapcsolatot*” azzal az emberrel (1Kor 5:9, ÚRK); „*Az ilyennel még együtt se egyetek*” (1Kor 5:11, ÚRK). Pál erős szavakat használ, amelyek a mai fül számára támadónak tűnhetnek, de mindez az adott történelmi kor összefüggésében értendő. Azt se felejtjük el, hogy itt egy kirívóan bűnös életű emberrel van dolga. A szélsőséges helyzetekben általában szükséges a kemény beszéd. Mindenesetre segíthet néhány kifejezés rövid magyarázata.

„*kivetni közületek*” (1Kor 5:2, ÚRK; lásd még 13. vers). Ezzel a gyülekezeti fegyelmezésre utal. „*Átadjuk az ilyet a Sátánnak*” (1Kor 5:5). Ez az ember nem amellett döntött, hogy Isten védelme alatt marad, engedelmes életet él, hanem sebezhetővé tette magát Sátán támadása előtt. Ez a kifejezés csupán azt jelenti, hogy „Arassa le, amit vetett!” „*ne tartsatok kapcsolatot*” vele (1Kor 5:9, ÚRK), „*Az ilyennel még együtt se egyetek*” (1Kor 5:11, ÚRK). Veszélyesnek tartották az erkölcstelen életű emberekkel való szoros kapcsolatot, mivel a befolyásuk másokat is hasonló életvitelre készíthet. Az ókori világban a közös étkezés a közös értékrend kifejezése is volt. Mind fogékonyak vagyunk a környezetünkből jövő hatásokra, és a lehető legjobban védekeznünk kell azok ellen, főleg ilyen kérdésekben. „*hogy a lélek megtartasson*” (1Kor 5:5, ÚRK). A gyülekezeti fegyelmezés célja a helyreállítás; azzal a szándékkal kell történnie, hogy észre térítse a vétkezőt, aki ennek hatására elfordul bűnös életmódjától. Valószínűleg Pál ezt értette „*a test veszedelmére*” (1Kor 5:5, ÚRK) kifejezés alatt. Az is lehet, hogy az 1Korinthus 5. fejezetében szereplő vérfertőző férfi az, akire később megtérként utal (lásd 2Kor 2:5-10). A gyülekezeti fegyelmezés akkor éri el a célját, ha a vétkező újból betagozódik a közösségbe.

AZ EGYHÁZ IDENTITÁSÁNAK VÉDELME

1Kor 6:1-11 verseiben Pál tovább taglalja, hogyan foglalkozzanak a keresztények az egyháztagok eseteivel.

Olvassuk el 1Kor 5:3, 12-13 és 6:1-13 verseit! Mit akart Pál megtanítani a korinthusiaknak – és nekünk is?

1Kor 6:1 versében a görög *pragma* szó fordítása: „dolog” (KAR), „ügy” (RÚF, ÚRK). Fontos megjegyezni, hogy 1Kor 6:1-11 szakasza nem büntetőjogi esetre vonatkozik. Róm 13:1-5 verseiben Pál megerősíti a polgári törvényszékek fennhatóságát büntetőjogi esetekben. Az apostol a nemi erkölcs körébe tartozó eset után a pereskedés kérdésére tér rá, amint Mózes is tette 5Móz 22:22-24 verseiben. Ez is mutatja, hogy mennyire a Szentírás alapján kezelte a gyülekezeti problémákat.

1Kor 6:1-11 szakasza az erkölcstelenség körébe tartozó esetek (1Korinthus 5. fejezet és 6:12-20) között jelenik meg, ami azt sejtetheti, hogy az „ügy” 1Kor 6:1 versében szintén erkölcstelenséggel kapcsolatos. Nem tudjuk biztosan, hogy mi volt, egy kisebb, polgári törvénybe ütköző eset, mint pl. tulajdonjogi vita, vagy erkölcsi kérdés.

Bármiről volt is szó, Pál nem örült annak, hogy a gyülekezeti tagok polgári bíróságra mentek vele. Vajon nem oldhatták volna meg maguk között keresztény testvéreként, ahelyett, hogy „a hitetlenek” elé vigyék az ügyet (1Kor 6:1, ÚRK)?

Az is meglehet, ahogy egyesek feltételezik, hogy 1Kor 6:1 versében a két perlekedő fél az apa és a fia, akiknek az ügyére 1Kor 5:1 verse utal. Azonban nem kell ezt pontosan tudnunk ahhoz, hogy megértsük a lényegét. Pál fontosnak tartotta, hogy a kívülállók milyenek látják az egyházat mint keresztény közösséget. A keresztények ne teregezzék ki a szennyesüket a kívülállók előtt (1Kor 6:6), és a saját dolgaikban hozandó ítéletért ne forduljanak világi hatóságokhoz. A római világban általában a magasabb rangúaknak, a gazdagoknak, a politikusoknak kedveztek. A keresztényeknek viszont krisztusi módon kell ítékezniük, ezzel is megkülönböztetve magukat a világi mintától.

Gondoljunk a bűnlajstromra 1Kor 5:10-11 és 6:9-10 verseiben! Miért említi Pál a nemi erkölcsbe ütköző vétkeket a bálványimádás, lopás, kapzsóság és zsarolás között?

AZ ERKÖLCSTELENSÉG ELLENSZERE

Olvassuk el 1Thessz 4:1-8 szakaszát! Mit mond ez rész a megszentelődés és az erkölcstelenségtől való tartózkodás közötti kapcsolatról?

Ugyan Pál ezt másoknak írta, de az elvet széles körben, minden keresztény alkalmazhatja. Ez is elvezet azokhoz a kérdésekhez, hogy *Mi történt Korinthusban? Miért volt ilyen sok probléma?* Korinthusban némelyek nyilván úgy gondolták, hogy mivel az evangélium felszabadította őket, már bármit megtehetnek. Az érvelésük szerint éppúgy, amint a gyomor az eledelért van, a test a paráznaságért van, a paráznaság pedig a testért (1Kor 6:13, RÚF). Pál erre azt feleli, hogy ez a keresztény szabadság félreértelmezése. A keresztény identitással összeegyeztethetetlen a szexuális életben való hűtlenség, mert az visszaélés az evangéliumi szabadsággal (Róm 8:2; Gal 5:13). Isten szabaddá tett bennünket a bűntől, nem arra „szabadított fel”, hogy bűnt kövessünk el (Róm 6:18, 22; 8:2). Valójában „*A test... az Úrért [van], az Úr pedig a testért*” (1Kor 6:13, RÚF). Mi Krisztushoz tartozunk (1Kor 6:15), és annak, hogy kik vagyunk, szükségképpen meg kell határoznia, hogyan cselekszünk. Az egyik elválaszthatatlanul kapcsolódik a másikhoz. 1Korinthus 6. fejezete ezt mutatja be három különböző módon.

Először is úgy azonosítja a hívőket, hogy „*megmosattatok, megszentelődtek és megigazultatok az Úr Jézus nevében és a mi Istenünk Lelke által*” (1Kor 6:11, ÚRK). Az 1Kor 6:9-10 verseiben felsorolt bűnöknek, valamint a 12-20. versekben elítélt erkölcstelenségnek nincs helye azoknak az életében, akik megtisztultak, megszentelődtek és megigazultak. Másodszor mi „*Krisztus tagjai*” (1Kor 6:15) vagyunk, és ez azt jelent, hogy Krisztussal kell egyesülnünk (1Kor 6:17). A paráznaság ennek az egységnek a megtörése (1Kor 6:13, 15). Aki házasságon kívüli kapcsolatra lép valakivel, azzal „*egy testté*” lesz (1Kor 6:16). A Szentlélek által Krisztussal való egységnek kell meghatároznia a keresztény etikát szexuális kérdésekben. Harmadszor pedig, testünk „*a Szentlélek temploma*” (1Kor 6:19-20, ÚRK). Csak úgy lehetünk hűségesek, szentek a nemi életünkben, ha a Szentlélek által bensőséges kapcsolatban vagyunk Krisztussal. Pál másutt arra utalva, hogy testünk a Szentlélek temploma, ezt kéri: „*szánjátok oda testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul*” (Róm 12:1, ÚRK).

Gondoljunk csak bele, mennyi rombolást okozott a paráznaság az emberiség életében! Mindezek alapján milyen fontos kérdésnek tartsák ezt a keresztények?

HÁZASSÁGBAN VAGY EGYEDÜL ÉLNI

A paráznaságtól való óvás összefüggésében hangzik el Pál kijelentése, miszerint testünk a „Szentlélek temploma” (1Kor 6:19, ÚRK). Csak a Szentlélek templomaként élhetünk szent életet. Az egyház keresztyén közösség, amely különbözik a környezetétől. Ezt a Szentlélek jelenléte teszi lehetővé.

„Kerüljétek a paráznaságot” (1Kor 6:18). Hogyan világít rá 1Kor 6:19–7:9 szakasza ennek a gyakorlatban való megvalósítására?

A szexualitással kapcsolatban fontos tanulságokkal találkozunk 1Korinthus 7. fejezetében. Ezt a szakaszt nagyjából két fő részre oszthatjuk: 1) a házassággal kapcsolatos tanácsok (1Kor 7:1-24); 2) az egyedülálló életre vonatkozó tanácsok (1Kor 7:25-40). 1Korinthus 7. fejezete segít megérteni, hogy fontos és szükséges is beszélni a szexualitásról.

Ám ezt a fejezetet olvasva észben kell tartanunk, hogy Pál a korinthusi gyülekezet konkrét ügyeit érintő kérdésekre válaszol. Máskülönben néhány megjegyzése arra engedne következtetni, hogy nem tartotta fontosnak a házasságot, pedig nem ez volt a helyzet (1Tim 4:1-3; 5:14; lásd még Zsid 13:4).

Érdemes megjegyezni, hogy a „Kerüljétek a paráznaságot” (1Kor 6:18) felszólítás a Krisztussal való egyesülés (1Kor 6:17) és a Szentlélek templomaként való élet (1Kor 6:19) közé ékelődik be. Van ennél jobb módja az erkölcstelenség kerülésének? Természetesen nincs!

Az emberi szexualitás Isten teremtésének része, egy férfi és egy nő házassági kötelékén belüli élvezetre, mert egyedül ezt szentesíti a Biblia.

Amikor Pál azt írja, hogy „Kerüljétek a paráznaságot” (1Kor 6:18), talán József történetére (1Móz 39:6-18) gondol. A Bibliából megtudjuk, hogy amikor Potifár felesége ajánlatot tett Józsefnek, ő „kifutott” (1Móz 39:18, ÚRK). Ezt nem kevesebb, mint négy alkalommal említi 1Móz 39:6-18 szakasza. A Biblia kimondottan nem írja le, de utal rá, hogy József a házasságig várt a nemi étellel (1Móz 41:45). Szentlélekkel teljes férfi volt (1Móz 41:38), és azt akarta tenni, ami Isten szemében helyes.

Egyházként hogyan védhetjük meg magunkat a szexualitás terén a Bibliától eltérő nézetektől, amelyek eluralkodtak kultúránkban?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „Figyelmeztető és kérlelő üzenet” c. fejezet, 197-203. o.

Érdekes, hogy 1Kor 5:10-11 és 6:9-10 verseiben a bűnök listájában a bá anyimádás és a részegesség mellett szerepel a parázñaság. Amint Pál utal rá 1Kor 10:7 versében (vö. 2Móz 32:1-6), a bálványimádó ünnepségekkel gyakran együtt járt a féktelen dőzsölés, ami utat nyitott az erkölcstelen tetteknek (1Kor 10:8). „Lehetetlen a megszentelődés áldását élvezni, amíg az ember önző és mohó... Csodálatos, ahogyan az emberi szervezet képes ellenállni a rá nehezedő nyomásnak, de a túlzott falánkság és ivás makacs rossz szokásai minden téren gyengítik a test működését. A fékevesztett étvágynak és szenvedélyeknek kedvezve még magukat kereszténynek vallók is gátolják a természet munkáját, gyengítik saját fizikai, értelmi és erkölcsi erejüket” (Ellen G. White: *The Sanctified Life*. 25-26. o.). „Amikor az ember maradéktalanul megszabadul az önzéstől, amikor minden hamis istent kivet a lelkéből, az így keletkezett űrt betölti Krisztus Lelke. Az ilyen emberben van meg a szeretet által működő hit, ami megtisztítja a lelket minden erkölcsi és lelki szennyeződéstől” (Ellen G. White: *The Home Missionary*. 1893 november). „Isten fel akar bennünket emelni az Ő magasztos, tiszta, mennyei szintjére. Lelke állandóan ennek a célnak az eléréséért küzd velünk... Természetes hajlamaink magukban hordozzák az erkölcsi halál magjait – hacsak nem változtatja meg azokat Isten Szentlelke” (Ellen G. White: *12. kézirat*. 1888).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA:

- 1) Sok korinthusi hívő társadalmi elismerésre vágyott. Miért különösen veszélyes ez a keresztény identitás szempontjából? Mi védhet meg bennünket attól, hogy hasonló hibába essünk?
- 2) 1Korinthus 5-6. fejezetében Pál hét retorikai kérdést tesz fel, amelyek így kezdődnek: „Avagy nem tudjátok-e” (1Kor 5:6; 6:2, 3, 9, 15, 16, 19). Ezek közül az utolsó: „Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a benne lakozó Szentléleknek temploma...” (1Kor 6:19)? Mindegyikre határozott válasz várható: „Persze, hogy tudjátok.” E kérdések hogyan mutatnak rá Pálnak a gyülekezetért való aggodalmára? Miért fontos, hogy ma mi is foglalkozzunk ezekkel a kérdésekkel?
- 3) Istentől ered a házasság (1Móz 1:27-28; 2:18-24), amit tisztelni kell (Zsid 13:4). Hogyan mutathatjuk be a mi korunkban, amikor ezt sokan régimódi szokásnak tartják, hogy a házasság valóban Istennek az Édenben adott ajándéka?

BÉKEFI PÁL:
SZERESSÜNK ÉS SZOLGÁLJUNK!

Ha azért szeretsz, hogy szeressenek,
azért szolgálsz, hogy ünnepeljenek,
ha legfőbb vágyad a népszerűség,
s nem az alázat, szelídség, hűség:
vigyázz, csalódás vár reád!

De ha szeretsz, mert azt kell tenned,
és szolgálsz, mert szív van benned;
ha nem vágyod az öndicsőséget,
csak az oltárt, mely lángol s éget,
ennek jutalma végtelen.

Nézd: Krisztus, a mi Mesterünk
arra adott példát nekünk,
hogy viszonzásra ne várjunk,
csak szeressünk és szolgáljunk,
mert így tesz Isten is velünk!